

Umpah-Pah o l'optimisme contingut

Adrià Puntí i Jordi Gimbernat són la veu i la guitarra d'una banda que formen fins a set músics. Parlen de la presentació, a la Sala 1 de Zeleste, el divendres, 29 de maig, del darrer disc, *Bamboo Avenue*, i de la "colla de malastrucs i neuròtics" que són... aquesta tribu gironina.

Què ha canviat amb *Bamboo Avenue*?

ADRIÀ: De fet no hem canviat; hi ha una evolució: el concepte de grup és més clar, i això es nota. Que no hi hagi reggaes és una casualitat. En el *Raons de pes* n'hi havia dos —van ser uns punts de connexió com a grup—; ara no n'hi ha, però potser en el pròxim n'hi haurà tres... o quatre. No és una cosa premeditada. I trobem que hi ha força paral·lelismes entre tots dos.

—¿Per exemple?

ADRIÀ: Home, temes com *Betty Blue*, *El llegat del drapaire*... tenen a veure amb aquest disc. El que passa és que la producció és diferent, tot i haver-hi el mateix nom al darrer. I quant a infraestructura, hem tingut més mitjans i més temps i això et permet de plantejar-te les coses d'una altra manera.

JORDI: En el primer disc anàvem més a la deriva. Aquí, dins la diversitat, hi ha un fil conductor entre els temes.

—¿D'on surt el títol?

ADRIÀ: Un record i un homenatge a una avinguda de Jamaica, que ens va agradar.

JORDI: Era una carretera en què durant una tira de quilòmetres el bambú fa una mena de túnel de canya.

—¿"Fer un Zeleste" vol dir presentar un disc?

ADRIÀ: Ens agradaria més un altre tipus d'escenari, però ja ens està bé. Si no hi ha cap alternativa factible... Veurem què passa; en tenim ganes perquè no és cada dia que es presenta un disc. Llavors, potser serà una mica especial. Mirarem de fotre-li marxeta, a la cosa.

—Us amoïneu poc per a fer com més 'bolos' millor. ¿Per què?

ADRIÀ: En un principi teníem aquesta política, però això ara se'ns escapa una mica de les mans. És clar, 'bolos' vol dir emancipar-te bastant.

JORDI: És un cercle: si fas 'bolos' la gent et coneix més, compra més discos... Una cosa porta l'altra.

ADRIÀ: El què passa és que tenim ganes "d'obrir-nos", de sortir d'aquest cercle tancat que és Catalunya. I intentarem de fer-ho de totes totes, encara que sigui anant d'arrossegats. No som pretensiosos ni volem fer cap macro-gira amb gran infraestructura...

JORDI: Un mercat reduït, el cremes si no vas amb una mica de vista. A més, ens engresca personalment a tots "obrir-nos", esbravar-nos...

ADRIÀ: El problema serà lingüístic i sabem que és difícil per les reticències històriques, però creiem que el rock ha d'estar per damunt d'això. De totes maneres, comença a haver-hi una conscienciació, per part d'alguna gent que ja no és tan retrògrada. Amb tot, no tenim cap mena de problema a l'hora de fer composicions en castellà o en anglès; si ens surt ho fem... però ens agrada com sona en català, que és una llengua que va molt bé per al rock'n'roll.

JORDI: De moment ho fem així, tal com raja, però no anem de salvadors de res.

ADRIÀ: I ens sentim catalans. Estimem i odiam Catalunya com estimes i odies el teu veí. Però el nacionalisme, a vegades, és... "una doctrina racionalment elaborada".

"Amb *Raons de pes* anàvem una mica a la deriva; però *Bamboo Avenue* és una

Això ho diré sempre.

JORDI: Però això de sortir és una idea en estat embrionari. Seria prematur de fer afirmacions concretes.

—¿Us heu professionalitzat del tot?

ADRIÀ: En malvívim.

JORDI: Tots fem altres coses, estudiar o treballar.

ADRIÀ: Bé, ara només treballa un, però tots tenim... diguem-ne *hobbies*...

—¿Què aporta *Umpah-Pah*, musicalment parlant, a aquest país?

JORDI: Això no ho hauríem de dir nosaltres.

ADRIÀ: Tothom qui té una proposta fa una cosa nova; som iguals i no ho som. Tothom intenta vestir-ho a la seva manera. No ho sé, és la gent qui ha de rebre el que diem, que si és nou i, a més, és de puta mare..., ¡de collons!

JORDI: No ens plantejem premeditadament per on han d'anar els trets; anem fent d'una manera espontània. Mirem de fer coses diferents, però

que tinguin el segell Umpah-Pah.

—*Però la cruesa temàtica és una constant...*

ADRIÀ: És que la vida ho és força, de crua. Personalment, no dic que les hagi passades molt putes, hi ha qui ho passa molt pitjor, però si la realitat

és la vida, però quan s'és inconformista... Sempre busquem excuses per a continuar, que és un joc que a mi no m'agrada, però sóc covard i continuo buscant-ne, com tothom. Potser per això faig un disc, quan potser hauria de fer com la resta de la gent: plegar i san-

JORDI: Per exemple, les guitarres punxants d'*El jardí dels préstecs*.

ADRIÀ: Que és un martiri. O com *El boulevard del xiprers*, que és per acabar de posar-te neura total. Personalment, l'ambient dels hospitals, i concretament d'urgències, m'ha

Avenue també hi ha respirs, hi ha un optimisme...

JORDI: ...contingut.

—*La teva veu a Blues per Nadal, ¿no et recorda Sisa?*

ADRIÀ: En Sisa, l'he escoltat, però no gaire. M'agrada, però vulguis o no vulguis, quan escoltes molt una cosa, l'absor-

Trencar-s'hi les banyes

No tinc feina ni patró, Ei!" Així comença "Subsidi per vell", una de les deu cançons de Bamboo Avenue. I continua: "Ves per on, tampoc en vull. De fet sóc alhora esquerp i vergonyós, massa poruc per cobrar un sou addient./De fet no puc canviar/d'ençà de lluny que sóc bergant/un somiatruites innocent./Si ho sé del cert no em moc de l'ou." I encara n'hi ha més.

"Fer les lletres és com fer un quadre —assegura l'Adrià—, tens una idea, t'hi vas recreant i a mesura que avances, la cosa va canviant. Aquesta és la gràcia del joc. I provem sempre de jugar amb la música, que no sigui una cosa deslligada de la lletra. És com brodar una harmonia entre la idea i la musicalitat que té aquella lletra".

Ell juga amb la seva imaginació: "Ja que la tens, cal aprofitar-la. Tampoc nego que pot haver-hi coses autobiogràfiques". I tots juguen

junts: "L'elaboració és *fifty-fifty*, a vegades una melodia inspira una lletra i a vegades és la lletra la que et dona una música. I més que la lletra, la paraula en si mateixa, fonèticament".

Les seves cançons són tenyides d'un cert barroquisme. "Bé, aquest segon disc és més planer, no és tan surrealista com *Raons de pes*", afirma. I parla així de la seva feina: "Del mètode que utilitzo en dic treball de xinesos, de miniaturistes, perquè quan no et lliga el so, et falla el sentit, una vocal o una consonant. I tampoc no vull tirar-me floretes, perquè pot ser un mal art o una mala artesanía".

En Jordi ho sintetitza tot: "Quan una cosa ha de quedar reflectida, paga la pena trencar-t'hi les banyes. I nosaltres som molt neuròtics".

"No tinc feina ni patró, Ei! Ves per on tampoc en vull."

Són, ni més ni menys, la tribu dels Umpah-Pah.

J. M.

cosa més quallada." ARXIU

propera és fastigosa és normal que es noti. Ara personalitzo, i potser ells no estan d'acord en algunes coses, perquè el meu nihilisme no és el seu, o potser sí...

—*¿Girona és una font d'experiències tan dures?*

JORDI: Em sembla que pertot arreu és més o menys igual.

ADRIÀ: Si t'hi fixes, a la teva família —potser tu tens més sort— quan l'un no té un problema, l'altre, l'han d'ingressar... Molta gent dirà que això

tes pasques. Però adoptes una actitud rebel i busques una sortida, com sigui, per treure la rialla.

—*¿Dins aquest fatalisme hi ha alguna vàlvula de desfogament amagada?*

ADRIÀ: Sí, en la música. I en aquest sentit, no crec que aquest segon disc sigui alegre. Cosa que sí que passava una mica en el primer —lletres molt lligades i música més fresca. *Bamboo Avenue* és una cosa més travada.

influït molt. La mort sempre és present i quan les coses et van bé, sempre surt alguna cosa que et fa mossegar la llengua. Ja està bé respirar, però quan bades, te la foten al clatell.

—*¿Sou una miqueta pessimistes, no?*

ADRIÀ: Però és que és així. En Jordi l'altre dia em deia: "És que sempre et passen coses, a tu". I és veritat, però com a tothom... Som una colla de malastrucs! Però a *Bamboo*

beixes inconscientment. Tenim la tira d'influències i això és nota.

—*¿Quines?*

JORDI: D'anglo-saxones i, potser més, d'irlandeses. Però també música negra, Lou Reed, Patty Smith, Neil Young...

—*¿Com serà el tercer disc?*

ADRIÀ: És una incògnita. Home, tenim temes... hi ha material i això és bo. Bé, esperem que el quart surti millor.

Joan Mari